

ÅNDELIG ADOPSJON

 Takk, broder Neville. God morgen, venner. Så glad for å være her denne morgenen, og for å få denne introduksjonen fra pastoren. Det var veldig fint. Å, du vet, når vi snakker om hestene, vet du, det å sette bisselet på dem, de visste at arbeidet var i vente. Vel, det er, jeg er bare glad for at Herren gjør oss til en arbeidshest, så vi fortsatt kan arbeide. Så, vi er aldri, aldri for trette til å gjøre noe for Herren, dersom det faller i vår lodd å gjøre det. Selv om, jeg er veldig trett i dag. Jeg har hatt en slitsom tid, i de siste dagene.

² Da jeg skulle til California, måtte jeg reise med sittevogn. Og jeg skal si deg, snakk om hopping og risting! Hele veien ut dit, femtiture timer for å komme frem, og var fremme klokken to om natten. Klokken fem, måtte jeg stå opp og gå for å tale i en radiosending. Deretter, for de Kristne Forretningsmennene, måtte jeg tale igjen på deres internasjonale samling. Og så den ettermiddagen forkynte jeg i et stort baptist-tabernakel, og deretter . . . den kvelden. Og så bare fortsatte det, med taler hver tredje-fjerde time, helt til vi til slutt endte opp mandag kveld i Angelus Tempel. Og så tok jeg toget klokken elleve, og brukte sekstifire timer på å komme hjem. Så dere kan tenke dere, jeg kom hjem i forgårs, og bare . . .

³ Og, i går, registrerte min kone noen og femti samtaler, om å komme og be for folk. Bare, i går morges, ser du, over femti forskjellige oppringninger. Selvfølgelig, alle dem var ikke lokale. De var—de var rikstelefoner, men bare: “Ville, kunne du komme til Florida? Kunne du komme bort *hit*? Dette er fra Louisville.” De . . . Hvordan skal du velge ut blant de femtiture nå, bare for én formiddag? Så, du kan jo tenke deg.

⁴ Så, i går ettermiddag, fikk jeg se, blant noen av våre kjære, dyrebare venner, virkelig hva en sykdomsdjevel er. En ung mann som jeg pleide å kjenne for mange år siden, var selve bildet på sunnhet, ung mann med et atletisk utseende. Og han er nå omtrent på min alder, men han kunne gått for å være nitti. Og han ligger døende i Henryville. En venn av min gode broder her, broder Neville, var Kermit Spurgeon; hans far, en forkynner av Evangeliet, og en skolelærer, og en mektig fin mann.

⁵ Jeg gikk inn i hjemmet etter at broder Neville hadde fortalt meg at gutten lå for døden, og vi hadde det store privilegiet å lede ham til Herren Jesus i går, til hans sjels frelse. Og hans kone og jeg ble enige om å og be inderlig for ham, etter at en kreftsykdom har spist ham opp; fra to hundre og noe pund, ned til, jeg tviler på at han veier seksti. Så, vi tror og holder fast, at Gud vil helbrede ham. Det, vi vet ikke hva som vil skje. Men, én ting vet vi, at

han har gått over fra døden til Livet. Og jeg kan forestille meg hva hans stakkars gamle, blinde pappa tenkte da den beskjedne nådde ham, etter alle årene i bønn for ham, og etter alt. "Lær den unge den vei han skal gå", ser dere. Og jeg vet at han hadde et godt forbilde foran seg.

⁶ Dro videre derfra, ned til New Albany, til en fru Slaughter som bodde her ute, og legene hadde gitt henne frem til klokken seks å leve. Så, det var veldig, veldig hjerteskjærende å vente der. Og forskjellige steder.

⁷ En ung kar som pleide å bo ved siden av meg der, han bare gikk omkring, normal gutt, jobbet for Bell Telephone Company, omkring noen og tjue år gammel. Fikk . . . Far til tre eller fire små barn. Den lille jenta hans falt her om dagen og brakk armen. Han begynte å få en nummen følelse i hånden; det lammet ham. De vet ikke engang hva som feiler ham. Han ligger der ute, og der er han.

⁸ Bare det ene etter det andre, og sykdom på alle kanter. Jeg er så glad for at det finnes en vei ut. Jeg er så glad for at vi ikke trenger å bli her for evig, også, er ikke dere? Hva skulle vi gjort hvis jeg måtte leve i dette pesthuset for evig? Jeg er så glad for at det finnes en åpen dør. Og det er alt jorden er, bare et pesthus. Det er . . . Med en gang du tror at alt går greit, så dukker det opp noe annet, og, igjen, dukker det opp noe annet. Men, jeg er så glad for at det finnes en vei ut; så glad for at Herren Jesus har kommet og gjort i stand en vei for oss, en fluktvei.

⁹ Så, denne morgenen, fortalte min kjære dyrebare søster Cox meg at noen skulle komme, da vi ba de lokale komme for å få forbønn, og kanskje ikke kunne bli mer enn bare noen få minutter. Og så kunne jeg kanskje be for dem før jeg hadde møtet, og, tilfelle, de måtte dra tilbake.

¹⁰ Og da tenkte jeg at for resten av dem som ønsket å bli, så skulle jeg gjøre budskapet mitt nokså kort, i morges, siden jeg er hes, og—og må dra til et nytt møte med en eneste gang nå. Og så jeg . . . Og Chicago-møtet begynner neste lørdag.

¹¹ Og, da, jeg tror at tiden er inne for at denne delen av landet burde motta en stor besøkelsestid, når vår edle broder, Billy Graham kommer til Louisville, denne kommende uken. Han begynner på samme tid i Louisville, som jeg begynner i Chicago. Så, jeg kommer tilbake, jeg—jeg ønsker å møte ham personlig, mens han er her. Og noen venner skal introdusere meg for ham. Og jeg har vært i nøyaktig samme by, i utlandet, og mange forskjellige steder, men bare, så, vi fikk ikke møtt hverandre.

¹² Og jeg—jeg ber oppriktig denne menigheten, og denne gruppen med mennesker som er samlet her i morges, om å legge dette møtet på deres hjerte, der i Louisville.

¹³ Jeg har lyst til å si dette, bare sånn i farten. Visste du at åttisju prosent av alt alkoholholdig drikke kommer fra Louisville,

Kentucky, som—som blir drukket i De forente stater? Åttisju. Vet du, at omkring nitti prosent av all tobakk og slikt kommer ut fra Louisville, Kentucky? Visste du at det er satans sete? Det er det sannelig. Det er det sannelig.

14 Et av de hardeste stedene som finnes i verden, er dette området her omkring, å bryte igjennom for Herren Jesus Kristus. Så mange som har gått ned i tårer i forsøket på å bryte igjennom i dette området, disse Falls-byene, for Herren Jesus! Se på Erickson, alle de som gikk ut, ja, gråtende, og hvordan de prøvde og prøvde og prøvde. John Sproul brøt til og med sammen, der i Glory Barn, mens han gjorde sitt aller beste for å bryte igjennom for Herren Jesus. Hvordan andre har stått på plattformen, gjennom disse Falls Cities, og prøvd, og ikke klart å bryte gjennom for Herren Jesus.

15 Nå, jeg mener at Billy Graham er en av de best kjente mennene i verden i dag, i religiøs sammenheng, etter min oppfatning. Selvfølgelig har vi biskoper og erkebiskoper. Men, etter min mening, er han en Evangelieforkynner, en Guds mann. Og så—og så mener jeg at han . . . Som kristne krigere, sammen, la oss sammen forene oss og våre hjerter, og be for det møtet, som aldri før. Og be om at Gud vil, på en eller annen måte, gi oss sjeler, og bryte ned satans sete, slik at de stenger hvert brenneri og brenner opp tobakksfabrikkene, og fyller opp kirkene og få en ekte, gammeldags utgytelse av Den Hellige Ånd. Herren velsigne!

16 Nå, jeg har noe som bare er litt annerledes, litt uvanlig i begynnelsen. Min broder har en liten en her som de ønsker å innvie til Herren. Og jeg tenker at vi skal gjøre det like før vi ber for de syke, om Gud vil. Og hvis søster Gertie vil komme til pianoet. Og alle de som har små babyer . . .

17 Nå, i Bibelen, lærer vi her at . . . Nå, mange—mange mennesker kaller det å døpe dem, skvette litt vann på dem, kaller det en “spedbarns” dåp. Vel, nå, det er helt i orden. Ja. Det skader ikke babyen, og jeg er—jeg er sikker på at det vil gå helt bra. Og, andre, de har andre måter de gjør det på. Og, men, vi liker alltid, så nær på som vi kan, å holde oss til Bibelens måte å gjøre det på. Og den bibelske måten å gjøre det på, ikke noe sted i Bibelen hvor de noen gang gjorde det, med babyer. Var . . .

Vel, nå, i Det gamle testamente, ble de omskåret.

18 Jeg lurer på om et par eldste vil flytte søsteren bare litt ned til den ene siden her, hvis dere vil, mens vi har innvielsen; søsteren som er på båren her. Og, så, om det i orden for deg, kjære søster? Det er bare et øyeblikk. Og vi . . .

19 Og så da, i Det gamle testamente, omskar de—de babyen. Og i . . . De omskar babyen.

20 Og i Det nye testamente, den eneste måten de gjorde det på, var at de brakte de små til Herren Jesus, og Han løftet dem opp i Sine hender og velsignet dem. Og sa: “La små barn komme til Meg, og hindre dem ikke, for slike hører Riket til.”

21 Nå, hvis det er noen andre mødre her som har et lite barn som de ønsker å innvie til Herren, vil vi med glede gjøre det på dette tidspunktet. Og må vi nå . . . oppmerksomt.

22 Nå, hva er den lille karens navn? [Broderen sier: “Robert Lynn.”—Red.] En liten gutt, Robert Lynn. Nå, det er veldig flott. Nå, dette er . . . Jeg tror dere—dere adopterte babyen . . .? . . .

23 Dette viser et—et mors hjerte for et barn. Og når man tenker på dette, at de ikke har noen barn, men likevel ønsket å oppdra et, så adopterte de denne lille. Er dere klar over at vi alle er adopterte barn? Gud elsket oss så høyt, at Han adopterte oss ved Sin Sønn, Kristus Jesus. Og vi er alle adopterte barn. Og, husk, slik denne faren og moren tenkte på denne lille, som ikke hadde noe hjem å gå til, ga de det et hjem, for å oppdra det og gi det omsorg. Vi hadde ikke noe hjem å gå til, og Gud ga oss ett.

24 Det er et adoptert barn. Hans navn er Robert Lynn Branham; en veldig pen, liten baby.

Skal vi nå bøye hodet.

25 Vår dyrebare Himmelske Far, som i fordums tid, hvor mange fedre og mødre som løftet sine små inn i Dine hender! Og Du har sagt: “La de små komme til Meg, og hindre dem ikke, for Himmelenes Rike hører slike til.” Og denne lille uten et hjem, har blitt gitt til et hjem, og Du har lagt kjærligheten til denne babyen inn i deres hjerte.

26 Og, Far, vi ber om at Du vil velsigne denne moren og faren, mens de oppdrar barnet. Og måtte det bli oppdratt i et hjem med bønn, og bli lært opp til å gå i kirken og å leve for Herren Jesus. Velsign det, kjære Himmelske Far.

27 Og, nå, hvis Du var her på jorden, i et fysisk legeme, slik vi står denne morgenen, ville de gitt babyen i Dine armer. Men Du har dratt til Himmelen og innsatt oss til å videreføre tjenesten inntil Du kommer tilbake. Og, Far, idet min egen kjødelige bror legger babyen i mine hender, gir jeg den til Deg i Kristi Navn. Velsign dette barnet og måtte det leve og være friskt og sterkt, og vokse opp til å bli en av Dine tjenere. Velsign faren og moren, i hjemmet. Vi gir det til Deg, i Herren Jesu Kristi Navn. Amen.

28 Velsigne deg, Agnes, vær en ekte mor; og du, Jesse, en ekte pappa til denne babyen. Og måtte Gud velsigne dere i deres innsats. Og Gud være med dere.

29 Hvordan går det! Hva er navnet til babyen? [Søsteren sier: “Robert Darrel.”—Red.] En Robert til. Vel, det er fint. En Robert Darrel.

30 Og hva er navnet ditt? [Søsteren sier: “Robertson.”—Red.] Du er en junior. [“Ja.”] Og etternavnet ditt? [“McCloud.”] McCloud. [Tomt område på lydbåndet.]

Sanke inn korn, sanke inn korn,
 Å, vi skal komme jublende og sanke inn korn.
 Så i tidlig morgen, så i kveldens ro,
 Såing i middagstiden og den duggvåte kvelden;
 Om litt er høsten her, så er tiden for innhøsting
 inne,
 Vi skal komme jublende og sanke inn korn.

31 Vel, det er bra. Å sanke inn korn, det er det fedrene og mødrene gjør: bringer dem til Herren Jesus.

32 Søsteren som ligger på båren, ser ut til å være den som er verst stilt av alle, så vidt vi kan se. Hun ligger på en bære. Og vi ville . . . Hvis det er noen . . . Hun ønsker å vente bare noen få minutter, for å høre Budskapet, før hun blir bedt for. Og jeg synes det er veldig fint. Hvis det er noen her som ikke kan vente, og ønsker å dra, og hvis du ønsker å bli bedt for nå, vil vi gjerne gjøre det, hvis du bare vil rekke opp hånden din. Hvis ikke, vil vi ha helbredelsesmøtet rett etter . . . et kort budskap; bare for å prøve å time det med søndagsskoleklassen. Ja vel. Da skal vi lese fra Skriften og ha Budskapet og, raskt, og deretter ta oss god tid i forbønnskøen.

33 Og nå, før vi begynner, ønsker jeg at dere, alle som er friske denne morgenen, skal huske på dem som er syke, fordi vi må be for hverandre.

34 Og jeg ble så glad da jeg kom til California her om dagen, og gikk inn i disse tabernaklene der de prøvde å nå ut. Og ved Cliftons sto de over et kvartal, der ute på gaten, og bare ønsket å vitne. Og sa: “Broder Branham, jeg hadde kreft en gang. Du ba for meg. Jeg—jeg var blind. Jeg var *dette*.”

35 Og det å gå nedover gaten, og for en følelse! Jeg tenkte: “Gud, hva vil det bli når vi krysser over og kommer til den andre siden? Der er de, samlet i titusentall, stående der.” Og for en fantastisk ting det vil bli i det øyeblikket! Så, da vil ikke våre små, slitsomme anstrengelser bety så mye. Nå holder vi på til det virker som vi ikke kan gå stort lenger, og nesten helt utmattet og tipper over.

36 Og så kommer satan og sier: “Hva er vitsen med det? Hva gjør du det for?” Jøye meg!

37 Men når du tenker på slike ting som det, endrer det alt sammen. Det gjør . . . Det gjør tingene annerledes.

38 Nå, før vi nærmer oss Ordet, skal vi be igjen bare et øyeblikk.

39 Vår Himmelske Far, det er med takknemlige hjerter vi kommer til Deg. Sannelig, Herre, Du kjenner alt ved menneskets natur. Og hvor skjør og skrøpelig han er, og hvor kraftløs han

er. Og ikke mye å skryte av som en—en tjener for Deg, er et menneske, men, Herre, Du har ved Din nåde kalt oss til å være Din tjener. Og vi er bevisste, denne formiddagen, på vår uverdighet, og vi ber om at Du vil ta imot oss, Far, i dag, og vil salve med Den Hellige Ånd, og tal til oss de trøstende Ordene som Du har talt i Ditt Hellige Ord her. Og vi ber om at Den Hellige Ånd vil ta ethvert Ord rett til hjertet, akkurat der det trenger å være, og måtte det der forankres og vokse frem til stor glede, frelsens trær. Gi det, Far.

⁴⁰ Helbred de syke og trengende. Vi vet at de sitter her. Og mange har kommet langveis fra og har ligget på hoteller og lignende, og venter på anledningen til å bli bedt for. Vi er så glade for dette store privilegiet, Herre, å vite at Du er her for å helbrede de syke.

⁴¹ Gud, en av de sykeste vi vet om, er den syndssyke mann og kvinne. Jeg ber, Himmelske Far, at denne dagen, at Du på en spesiell måte vil salve i dag og frelse de fortapte. Hver fortapt mann og kvinne, måtte de komme ydmykt til nådens Trone og bli frelst, for vi ber om det i Kristi Navn. Amen.

⁴² Måtte Herren nå legge Sine velsignelser til lesningen av Sitt Ord, idet vi går inn i Det. Jeg har alltid hatt en sterk tro på Ordet. For, her, og for noen kvelder siden, talte jeg et sted om—om profetene som dro opp for å profetere. Men, Mika . . . etter at fire hundre profeter hadde vist fullstendig enighet. Likevel sa Josafat: “Finnes det ikke bare én til?” En til, etter at fire hundre allerede hadde presentert Ordet? Men, Mika holdt seg til Guds Ord. Han visste at det var noe galt.

⁴³ Og så lenge vi hører noe som er utenfor Guds Ord, vet vi at det er noe galt. Det høres ikke helt riktig ut. Jesus sa: “Mine får kjenner Min Røst, og en fremmed vil de ikke følge.”

⁴⁴ Og takk for bønnene deres der ute, for vekkelsermøtene i Angelus Tempel. Den første kvelden der . . . Det rommer bare femtifem hundre; fem tusen fem hundre. De slapp inn seks tusen, og branninspektøren stengte dørene, halvannen time før jeg kom dit, i Angelus tempel. Og hvordan vår kjære Herre Jesus frelste de fortapte og helbredet de syke! Det var fantastisk. Og den neste dagen . . .

⁴⁵ Og vår lille søster Hicks, som pleide å være søndagsskolelærer her, jeg møtte henne og hennes barn og ektemann. Og jeg møtte broder Ben Bryant og alle de som dro fra dette tabernaklet, ut dit, til vesten, for å—å ha fellesskap der ute. For et herlig gjensyn det var, å få se dem alle igjen!

⁴⁶ I det 17. kapitlet av Matteus, bare som en innledning til lesingen, denne formiddagen. Jeg ønsker bare å lese et avsnitt her som en tekst. Og måtte Herren gi oss sammenhengen i Ordet.

. . . seks dager deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell hvor de var alene.

Og ble forvandlet foran dem, og Hans ansikt skinte som solen, og Hans klær så hvite som lyset.

Og, se, Moses og Elias viste seg for ham og talte med Ham.

Da tok Peter til orde og sa til Jesus: Herre, det er godt at vi er her. Vil . . . la oss bygge . . . hvis Du vil, la oss lage deg tre tabernakler; en til Deg, . . . en til Moses og en til Elia.

Mens Han fremdeles snakket, se, overskygget en lysende sky dem: og se, en røst ut av skyen, som sa: Dette er Min elskede Sønn, i hvem Jeg har velbehag, hør Ham!

47 Måtte Herren legge Sine velsignelser til lesningen av Sitt Ord.

48 Noen ganger møtes Gud i ulike menneskets samtaler. Gud har alltid elsket å rådføre seg med mennesker. Og mange ganger, i Det gamle testamentet, hvordan vi kunne gå tilbake for å finne hvordan Gud møtte mennesket. Og uavhengig av deres tall, møter Gud med mennesket. Han møtte en gang med fem hundre. Og Han møtte, igjen, med sytti. Han møtte, igjen, med de tolv. Han møtte tre en gang. Og så møtte Han, igjen, bare med én. Og uavhengig av antallet i rådet, elsker Gud alltid å møte med mennesket.

49 Så, selv om menigheten denne formiddagen kanskje ikke er så stor i forsamling eller i størrelse, som mange store katedraler i dag, så vil Gud ha velbehag i å møte med oss. For Han sa: "Der hvor to eller tre er samlet i Mitt Navn, vil Jeg være midt iblant dem. To eller tre vil samles i Mitt Navn, Jeg vil være midt iblant de to eller tre."

50 Og dette bildet som vi kunne plassere her i dag, ved Den Hellige Ånd, vi kunne brukt timer på å fordype oss i den teksten, ja, jeg vil si ukervis. Og Den har blitt gransket, i årevis, og likevel har ikke halvparten ennå blitt avdekket fra denne vidunderlige teksten, og kanskje vil den aldri bli det.

51 Fordi, Guds Ord er ikke som et menneskes ord. Et menneskes ord har en bestemt mening, eller det uttrykket og når det ble gitt, men Guds Ord har en Evig betydning ned gjennom tidsaldrene, ettersom Det beveger seg videre. Hver generasjon kan plukke opp det samme Ordet, fordi Det er en inspirert, Evig, evigvarende, uforanderlig erklæring fra Gud. Uansett om Det . . . Hvis apostlene leste Det i sin tidsalder, så betydde Det noe for dem; hvis Wesley leste Det i sin tidsalder, og Luther i sin tidsalder, og Calvin i sin tidsalder. Likevel er Det i dag, akkurat

like strålende og klart, og har akkurat like mye virkning som Det hadde for dem på selve dagen Det ble talt, fordi Det er Guds Ord.

⁵² Våre ord sier bare: “John, kom over til huset mitt, jeg vil bli glad for å se deg.” Det er vårt ord, og det betyr bare: “John, kom over til huset vårt.”

⁵³ Men når Gud taler, er det Evig. Det er åndet ut fra selve pusten til den udødelige, evigvarende Skaperen Selv. Så, derfor er det ingen måte å noensinne finne den fulle betydningen av ethvert uttrykk fra Gud. Det er for hver tidsalder og hver generasjon.

⁵⁴ Nå, i dette tilfellet, i det . . . det vi har foran oss denne formiddagen, var det Gud som talte til tre enkeltpersoner.

⁵⁵ Nå, *tre*, er for det første, Guds utvalgte tall for “fullkommenhet”. Gud valgte tre, og tre er Guds tall for fullkommenhet. *Syv* er Hans tall for “tilbedelse”. *Femti* er Hans tall for “jubelår”. *Førti* er Hans tall for “fristelse”. Og tre er Hans tall, som Han valgte for å gå opp, denne dag.

⁵⁶ Nå, tre er tallet for fullkommenhet, det vil si, at Gud er fullkommengjort; den ene, sanne, Evige Gud er fullkommengjort i de tre dispensasjonene i Sin Guddoms manifestasjon: Far, Sønn, Hellig Ånd. Betyr ikke at det er tre forskjellige individuelle guder. Men, det er én Gud representert i de tre. Gud er ikke tre. Gud er én. Men, tre manifestasjoner av Hans Guddom, som betyr, tre tidshusholdninger på jorden fullkommengjør den ene, sanne og levende Gud.

⁵⁷ Han viste Seg for Abraham i den brennende busk, og ledet Israels barn, i Guds Navn, Faderen, som var et Lys som hang over tabernaklet, som ledet dem på deres reise. Gud, Faderen. Og deretter Faderen, for å bringe forsoning mellom Gud og menneske . . .

⁵⁸ Som jeg talte om her for en stund siden, tror jeg, forrige gang jeg var i tabernaklet, om duen og lammet. Hvordan Gud alene, . . . Ingen andre kunne gjøre det. Gud måtte komme til jorden og gjøre jobben Selv. Og da Han representerte Sin Sønn i form av et lam, den saktmodigste av alle skapninger, og Han representerte Seg Selv i form av en due, den saktmodigste av alle fuglene som flyr på himmelen. Og grunnen til at Han gjorde dette, er for å vise oss at bare saktmodighet skal dvele med saktmodighet, ydmykhet skal dvele med ydmykhet. Det må stemme overens.

⁵⁹ En snekker, eller en møbelsnekker, som vet hva det vil si å svaletrekke, som vi kaller det, for å lage sporene, eller not og fjær. For å gjøre bordet komplett, må man slå not og fjær. Og når de slås sammen, sitter de som støpt sammen. Om de blir våte, vil de svulle så mye, at selv ikke luften slipper igjennom.

60 Og når den troende og Gud . . . Gud er så fullkommen, at, gjennom tildanningen og utformingene av den troende, når de føyes sammen. Peter sa: “Omvend dere, da, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.” Ser dere? Gjør dem så komplette!

61 Så da Gud kom ned i form av en due, og satte seg på Lammet og ble i Lammet, og forlot aldri Lammet, for de var én. Det var en av de største begivenhetene som verden noen gang har opplevd. La oss bare se på det bare et øyeblikk, utenfor teksten min, men hvordan himmelen og jorden omfavnet hverandre. Hvordan Gud og menneske ble forsonet sammen! Hvordan til og med skapningene som flyr på himmelen, og dyrene som streifer omkring på markene, ble ett, da menneske og Gud ble forsonet sammen, ved Mennesket, Herren Jesus Kristus. For en fantastisk ting!

62 For å holde seg nær til Gud, forbli mild. Gud er mild. For å holde seg nær til Gud, forbli med kjærlighet. Gud er kjærlighet. Vær ydmyk. Hold deg . . . Bli aldri selvgod. Stol alltid på Ham. Bruk aldri ditt eget sinn; ta Hans tanker. La Hans tanker være dine tanker. Og ta Dem inn i ditt kjødelige sinn, og gjenta Dem om og om igjen. Og si: “Å Gud, ta bort all min tvil, og la mine tanker være Dine tanker.” Og dere syke mennesker, gjør det mens vi snakker. Bare ta bort, kast bort tanken på sykdom. Ta imot Guds helbredende tanker, la Dem bli din tanke.

63 “Tenk på disse tingene”, sier Bibelen, “om noe er verd lovprisning, om det finnes noen dyd.”

64 De tre, Gud som taler til dem. Nå, tre er en bekreftelse. Han tok med Seg, Peter, tro; Jakob, håp; Johannes, kjærlighet. “Tro, håp og kjærlighet, disse tre.” Hvis du kan ha tro og håp og kjærlighet, da er du nær Himmelens Rike; de tre store tingene. Gud tok dem som en bekreftelse, fordi: “Ved to eller tre vitners munn, skal hvert ord stå fast.”

65 Deretter, igjen, representerte det en sønns plassering. I Det gamle testamentet, når en sønn ble født inn i en familie, fikk han en oppfostrer til å oppdra ham og til å ta vare på ham. Faren var en veldig travel mann, over sitt rike. Og hvert lille rike ble kalt et hus.

66 Det er slik det står i King James-oversettelsen, Johannes 14: “I Min Fars hus er det mange herskapshus.” Nå, det høres ikke helt riktig ut for oss vestlige som tar et herskapshus og et hus for å være forskjellige. Men på den tiden Bibelen ble skrevet, var herskapshuset i huset, fordi huset betydde riket.

67 Og denne faren hadde mange forpaktere på gården sin, overalt, dusinvis av dem. Og da en sønn ble født, hadde han en utvalgt, utdannet, ydmyk person, en utvalgt person som sto ham svært nær, en del av hans rike, en lærer. Bare den typen ville faren sette over sønnen sin.

68 Og hvordan Faderen i dag har satt den rette slags Lærer over Sine sønner, deg og meg. En utvalgt, ingen ringere enn selve Herren Jesu hjerte og sjel, til å oppdra oss i Guds beundring.

69 Slik ble denne læreren utvalgt! Han måtte være en begavet mann, en utvalgt mann, en som elsker faren, som bare ville lære barnet de rette prinsippene.

70 Og hvordan Den Hellige Ånd i dag, når Han har kommet, virker alle andre ting så mindre viktige når Den Hellige Ånd har kommet. Folk kan si: "Miraklenes dager er over", men la en mann som er født på ny av Den Hellige Ånd, konfrontere dette. For Han lærer bare det som er sant. Han taler kun om Faderen.

71 Jeg vil heller ha en mann som ikke kan ABC-en sin til å undervise mitt barn, som har Den Hellige Ånd, enn alle professorene i verden, som ikke har Den Hellige Ånd. For Han taler fra Faderen. Ser dere? Og Den Hellige Ånd taler fra Faderen. Og så vil Den lære barnet: "Å ikke bli kastet omkring av enhver lærdomsvind", men å akseptere og tro på de prinsippene som Faderen har fastsatt.

72 Det er derfor Guddommelig helbredelse blir så enkelt for den sanne troende, fordi han har blitt lært opp av Den Hellige Ånd til å tro alt. Hvordan kan vi noensinne tvile på Skaperens Ord?

73 Hvordan kom verden noensinne til eksistens? Hvor fikk Gud materialet fra til å lage den med? Har du noen gang stoppet opp for å tenke på det? Han bare talte det. Og når alt kommer til alt, er selve skaperverket som er her nå, ingenting annet enn Guds Ord manifestert. Tenk på det. Trærne som vokser, er Guds Ord. Fjellene som strekker seg mot himmelen og som gjør at vi, hvis vi ønsker å se skjønnhet, ser opp mot fjellet. Og jo lenger opp på fjellet du kommer, desto mer rent og klart blir det.

74 Å stå et stykke der borte på isbre-områdene i det nordlige British Columbia . . . Når du ser her, på sumpen; litt høyere renner vannet renere, det blir blåere og renere, trærne forsvinner gradvis. Hele naturen ser ut til å si: "Se opp." Og langt over toppen av den mektige isbreen, som er så strålende at den til og med skinner som solen, ser du opp. Hvis du ønsker å se sunne og ekte ting, og rene ting, se alltid opp. Fjellet peker mot det. David sa: "Jeg løfter mine øyne opp til fjellene, hvor kommer min hjelp fra. Min hjelp kommer fra Herren."

75 Læreren pekte alltid barnet til faren, og det å måtte tro på faren. Og, dermed, var læreren en som ga opplæring.

76 I morges, da jeg så på min kjære ledsager, og jeg så min lille sønn, da han fikk et lite raserianfall ved bordet, med den lille asjetten sin, med egg og slikt, som moren hadde arbeidet så trofast med å lage til frokosten hans. Og hun prøvde å lære ham å spise med skjeen sin. Og han ønsket å bruke feil hånd.

77 Vel, for meg, sa jeg: “La ham få bruke den hånden.” Men moren visste annerledes. Hun visste, hvis hun lot ham fortsette på den måten, ville han enten bli kjevhendt eller han ville bli venstrehendt, og det er ikke normalt. Så, som en ekte oppdrager, fikk hun ham til å bytte hånd, selv om han ikke likte det. Men, moren visste hva som var best.

78 Og mange ganger, vår oppdrager, Den Hellige Ånd; prøver vi å gjøre det på feil måte. Men, noen ganger sårer det oss. Noen ganger ligger vi kanskje på en sykdomsseng. Noen ganger sier kanskje legen at alt håp er ute. Men, det er Den Hellige Ånd som lærer oss å bruke den rette hånden. Han vet hva som er best. Han vet hvordan Faderen vil ha det gjort. Han er oppdrageren. Og jeg tenkte . . .

79 Lille Joseph, han ville ikke bruke hånden, så moren strekker seg opp og henter riset sitt, omtrent så langt, og hun slo lett med det på siden. Han så bort på meg. Men, likevel, jeg elsket ham av hele mitt hjerte, ville villig ha dødd for ham, men jeg visste at moren visste best. Jeg sa: “Hun oppdrar barnet.”

80 Vi kan ikke vente oss sympati, og bli sympatisert med, for mye. Vi må lytte til vår Fars barneoppdragelse. Han vet hva som er best. Noen ganger sier vi, når Evangeliet blir forkynt: “Å, jeg vil bare gå til kirken min, de gjør ikke . . . Ja, jeg vil bare tro Det på *denne* måten.” Ser du? Men husk, Den Hellige Ånd vet best. Den vet hvordan Den skal oppdra deg. Noen ganger bruker Den riset, korrigerer deg. [Broder Branham banket på talerstolen—Red.] Du må huske, Gud gjorde Ham til Menighetens barneoppdrager. Og Han elsker Faderen, og Han vil alltid peke på Faderen.

81 Og, nå, da barnet ble opplært, betydde ikke det at barnet . . . Barnet er sannelig et barn av faren. Men hvis det var et ulydig barn, vil oppdrageren alltid ha problemer med det. Alltid, det var inn og ut, opp og ned. Vel, da, måtte dette budskapet bringes til faren, når faren spurte: “Hvordan går det fremover med barnet mitt?”

82 Da måtte han si: “Det går ikke så bra.” Vel, selvfølgelig bedrøvet det farens hjerte.

83 Og det gjør det i dag, når Den Hellige Ånd må bringe rapporten om oss frem for Gud. Når vi blir Guds barn, bør vi vandre verdig for vårt kall. Vi bør vandre verdig i alt som Gud har bestemt at vi skal gjøre. For Den Hellige Ånd oppdrar oss, barneoppdragelse. Var du noen gang . . .

84 Da jeg var gutt, var faren min annerledes enn noen av de moderne fedrene i dag. Faren min trodde på ris, og han ga det virkelig. Vi husket dem. Og jeg, ennå i dag, førtisju år gammel, husker jeg dem. Men det gjorde meg godt. Det oppdro meg. Hvis jeg kunne gå til graven i dag og reise ham opp, ville det første

jeg gjorde vært å ta ham i hånden og omfavne ham for det han gjorde.

⁸⁵ Hvis jeg føler det slik for min jordiske far, hvordan vil det bli den dagen når vi står i Hans Nærvær? Når vi ser at ting skjer med oss til vårt beste, at Han måtte kutte oss litt opp her, og gi oss barneoppdragelse, og ta bort tingene av verden, og la oss vandre som ydmyke barn innfor Ham. Virker kanskje vanskelig i begynnelsen, men Gud vet hva Han gjør. Ja visst. Han vet hva Han gjør.

⁸⁶ Og Han, da, idet Den Hellige Ånd begynner å bringe Ordet, så, hvis barnet ikke har vært lydlig når det begynner å bli modent, den modne alder, da, barnet er alltid en sønn, ja visst, men det mister noe.

⁸⁷ Og her er poenget jeg ønsker å understreke. Må Den Hellige Ånd ta dette til ethvert hjerte av dere troende. Bare fordi du er en troende, har du sannelig evig Liv; Gud sa det. Men ønsker du bare akkurat å komme inn, som Job sa: “Med nød og neppe”? Vil du bare ønske å komme fram for Faderen, med det talentet Han har gitt hver og en av dere, som har forsømt det, at du bare ikke brukte det, eller du lot noe annet stå i veien for deg? Du lot små bagateller, som tross alt ikke betydde noe for deg, småkrangler og syting og diskusjoner, og menighetsforskjeller, ta bort ydmykheten og vennligheten fra livet ditt. Ønsker du å stå fremfor Faderen på den måten? Jeg tror ikke du ville det. Jeg tror ikke at du ville gjort det. Ikke jeg heller.

⁸⁸ Som jeg ønsker at Han skal si: “Det var vel gjort.” Ikke med nød og neppe; men: “Det var vel gjort, Min gode og trofaste tjener. Gå inn til Herrens gleder, for du gjorde vel i det du hadde å gjøre.”

⁸⁹ Kanskje du er en husmor. Hvis du er det, gjorde Gud deg til en lærer for barna dine. Gjør en god jobb med det. Uansett hva du må gjøre, gjør det godt.

⁹⁰ Legg merke til, da, hvis barnet faktisk viste seg å være verdig de tingene faren hadde over i sitt rike, og hadde vært et virkelig trofast barn, så brakte læreren et budskap til faren: “Å, din sønn . . .”

⁹¹ Å, nå, det er budskapet jeg vil at Han skal bringe om deg og meg. “Å, Din sønn, han tenker bare på Deg. Alt han prøver å gjøre, er å behage Deg. Han er så interessert i Din sak, at det er vanskelig å holde ham nede.”

⁹² Jeg ville heller bare være litt overivrig for Faderens Rike, enn å ikke ha noen iver i det hele tatt, for Det. Jeg vil heller arbeide for mye. Og som en predikant fra Kristi Menighet sa til meg, for en stund siden: “Mr. Branham, jeg ville heller—jeg ville heller slites ut enn å ruste ut.” Og det er mye sannhet i det. Jeg ville heller bli utslitt, “og dø i selen”, som broder Neville sa, enn å nekte å ha selen på seg. Du kan ikke gjøre noe verre enn å unnlate å prøve.

La oss gjøre alt vi kan, med det du har å gjøre det med. Og Den Hellige Ånd, vår Lærer, vil bringe det til Faderen.

⁹³ Og nå, legg merke til, hvis barnet ble et veloppdragent barn, så ble det fortalt til faren. Og ved . . . Å, jeg bare elsker Ordet! Ved en fastsatt tid, bestemt av faren alene, ble barnet . . . ble hans heder og ære manifestert for offentligheten. Faren tok med sitt eget barn, til en feiring, og tok ham med til offentlige steder. Etter hans . . . Siden han var hans egen sønn, født i hans eget hus, så ble sønnen likevel plassert posisjonsmessig i familien, til å arve alt det faren hadde. Ser du det?

⁹⁴ Nå, hvis vi vil oppføre oss bra, vil vi en herlig dag arve alle disse tingene. Gud, på Sin fastsatte dag, da Han skal dømme alle mennesker ved Kristus Jesus. Tiden vil komme da Gud vil dele ut lønnen til de som var trofaste og forkastelsen av de som unnlater å være trofaste.

⁹⁵ Rett før Herren Jesus gikk bort . . . Gud var i Ham; Duen ledet Lammet. "Han kom ikke for å gjøre Sin egen, men for å gjøre Faderens vilje, som sendte Ham." Han ble ledet av Ånden til å ta med Peter, Jakob og Johannes, til dette overmåte høye fjellet. Jeg elsker det!

⁹⁶ Og et annet poeng, hvis dere vil unnskyldte meg for at jeg bruker så mye tid, men jeg ønsker å presentere for denne forsamlingen denne morgenen, at dette hadde en annen betydning i seg. Etter at de hadde forlatt fjellet og kommet ned, ble spørsmålet stilt: "Hvem sier menneskene at Jeg Menneskesønnen er? Hvem? Hva sier folk om Meg? Siden Jeg er med dere, og Jeg er blitt åpenbart for dere, hva sier nå menneskene om Meg, Menneskesønnen?"

⁹⁷ Se på dette. For et vakkert bilde på i dag! Etter at du har tatt imot Kristus, etter at du har blitt fylt med Ånden, hva sier menneskene om deg da? Hva sier menneskene, når de ser at følelsene dine blir så beveget at du ikke kan tie stille, når gledestårene renner nedover kinnene dine, når du ikke kan holde hendene dine nede når de synger Sions sanger; når du ikke kan tie stille, når du ser synd, og du må snakke fredfullt og rolig til dem? Hva sier menneskene om det? Hva sier menneskene, når du ligger døende, elendig, ynkelig, i en døende tilstand, og du ber et Guds barn om å forene seg med deg i bønn for din helbredelse; og du bekjenner dine feil og legger det fremfor Faderen, og sier: "Far, tilgi meg, og nå tar jeg imot Kristus som min helbreder", og du blir frisk?

"Hva sier menneskene om hvem Jeg, Menneskesønnen er?"

⁹⁸ Jeg ser på en forsamling av mennesker, og noen av dere kjenner jeg; elendig, for mange år siden, og døende av kreft, på det siste stadiet. Noen av dere i alle slags tilstander, forfatninger, blinde. Og Gud, ved Sin nåde, helbredet dere. Og når dere gir deres modige vitnesbyrd i møte med folk . . .

“Hva sier menneskene at Jeg Menneskesønnen . . .”?

⁹⁹ Hva sa de om det? Hvordan bildet har til og med endret seg fra den dagen, selv så mørkt som det var! Noen sier: “Det er fanatisme.” Noen kalte Ham: “Beelsebul.” Noen sier: “Det er mental telepati.” Noen sier: “Det er hysteri.” Noen sier: “Det er fanatisme.” Noen sier: “Det er følelsesladd.”

¹⁰⁰ “Men hva sier dere om det? Hva sier dere om denne saken?”

¹⁰¹ Den impulsive Peter snakker vanligvis i utide, men denne gangen gjorde han det ikke. Han sa: “Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Jeg bryr meg ikke om hva resten av dem sier. Det er det jeg vet. Du er Kristus, den levende Guds Sønn.”

¹⁰² Hør her. Vi kunne tilbrakt mye tid der. Men la oss gå videre. Jesus sa: “Salig . . .” Selv om mennesker kanskje forbanner, selv om mennesker kanskje gjør narr. Mennesker kan si at du er en holy-roller. Mennesker kan kalle deg hva som helst under solen. Men Han sa: “Velsignet er du, Simon, sønn av Jonas. Din far . . .”

¹⁰³ Her er det nå. Er dere klare? “For kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg. Du lærte ikke dette gjennom et dogmatisk seminar. Heller ikke lærte du det fra en eller annen uttalelse fra et menneskes teologi. Kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far som er i Himmelen har åpenbart dette for deg.” Ser dere hvor det kommer fra? Gjennom Læreren, Den Hellige Ånd, har åpenbart det ved åpenbaringen.

¹⁰⁴ “Og Jeg sier deg, du er Peter, lille klippe. Jeg er den store Klippen. Jeg er Hjørnesteinen, men du er den lille steinen som er plassert oppå Meg. Byggmesterne valgte deg. Du valgte ikke deg selv. Byggmesterne valgte deg. Guds Engler, en kveld, mens de arbeidet i steinbruddet, kalte deg ut, og du overga deg til Meg. Og Jeg tilhugget deg etter Min egen vilje. Jeg skapte deg slik Jeg ville at du skulle være. Jeg gjorde skjæringen; du sto bare stille. Og jeg har nå plassert deg som en liten stein, for å passe sammen med en annen stein, for å lede den steinen; og *denne* steinen leder *den* steinen, *den* steinen. Og kjærlighetens sement bringer dere sammen og gjør at Fundamentet, som Jeg er, blir føyd sammen med hver eneste stein som bekjenner Mitt Navn og tar imot denne åpenbaringen.”

¹⁰⁵ “Og på denne klippen, Guds åpenbaring, som vil stå stille og bli tilhugget, (steinen ved åpenbaringen), vil Jeg bygge Min Menighet, og alle helvetes porter skal ikke seire over Den.” Noe som viser, at alle helvetes porter, sannelig, ville være imot den, men skal aldri overvinne den.

¹⁰⁶ Og tillat meg å bruke dette øyeblikket til å si dette, min venn, at hele den levende Guds Menighet utelukkende er bygget på den åndelige åpenbaringen av Herren Jesus Kristus. Uansett hvor utdannet du er, hvor smart du enn måtte være, hvor godt du enn tror du kjenner Bibelen, så kjenner satan Den mye bedre enn du gjør. Men kun gjennom åpenbaringen, som Gud gjennom Den

Hellige Ånd, din Lærer, har åpenbart for deg, at Han frelser deg ved Sin nåde.

¹⁰⁷ Hvis Han vil åpenbare for deg denne morgenen, ved åpenbaringen, at dette er slutten på din lidelse, dette er slutten på din sykdom, så vil alle djevler ut av pinsel aldri kunne ryste det fundamentet, selv om hver eneste lege sier det er feil. "For på denne klippen vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter kan ikke seire over Den."

¹⁰⁸ Selv om de vil være imot den, kan de likevel ikke overvinne. "For når fienden kommer inn som en flod, vil Guds Ånd reise en standard mot det", hver eneste gang. Ser du det? Får du tak i det? Nå, Jesus ble åpenbart for disiplene.

¹⁰⁹ Se i Edens hage, da Kain brakte fram et offer i tilbedelse, akkurat slik som Abel gjorde. Han tilba. Han betalte til menigheten. Han ofret. Han gjorde hver eneste religiøs gjerning, flottere, bedre, mer passende enn hva Abel gjorde. Han bygde et bedre alter. Han gjorde det flottere. Han tilførte glamour til sin tilbedelse. Ser du at den slektslinjen fortsatt er i virksomhet blant Adams sønner? Han tilførte glamour til det, med markens grøde og den store liljen. Og han, ikke bare det, men han tilba. "Det er en vei som synes rett i en manns øyne." Men, det han gjorde, han tilba gjennom kunnskap. Han tilba ikke ved åpenbaring.

¹¹⁰ Og det er mulig. Få tak i det nå. Lytt. Du kan tilbe gjennom kunnskap. Du kan gå på møter, ut fra kunnskap om at du burde gjøre det. Men å gå på møter, på den måten, er å tilbe forgjeves. Men når det er noe som skjer nede i hjertet ditt, som gjør at du elsker Gud, på en slik måte at du ikke kan holde deg borte fra menigheten, da er det åpenbaringen, Gud som åpenbarer.

¹¹¹ De hadde ingen Bibel da. De hadde ikke engang papir eller tavle å arbeide med. De hadde ingen skoler for utdannelse. Så, Abel, ved åpenbaring, det ble åpenbart for ham av Gud, at: "Det var ikke skjønnhet, heller ikke var det markens grøde, eller epler, som hadde drevet dem ut fra Edens hage, men det var blod." Og det ble åpenbart for ham, og han gikk og hentet et lam. Ved åpenbaring forutså han Det Rettferdige Lammets Komme. Og det ble åpenbart for ham, så han tok et lam. Og ved en åpenbaring, ofret han det til Gud, og ble akseptert. Hele Menigheten er bygd på åndelig åpenbaring. Så vakkert!

¹¹² Nå nærmer vi oss avslutningen. De var på fjellet. Og etter at Jesus hadde vært et lydig Barn; kjødet, Lammet, hadde blitt ledet av Den Hellige Ånd, Gud beveget Seg i Ham. "Jeg kom ikke for å gjøre Min vilje, men Hans vilje som sendte Meg. Og Han som sendte Meg, Faderen som sendte Meg, er med Meg. Og slik som Faderen har sendt Meg, og gikk med Meg, slik sender Jeg dere." Ikke bare sendte Han, men Han gikk med Ham.

¹¹³ Og Gud utdanner ikke bare et menneske og sender ham ut med en uttalelse fra en eller annen seminarerfaring. Men, hvis

han er utrustet, går Gud med ham. “Jeg vil være med dere, til og med i dere, helt til tidsalderens ende.”

¹¹⁴ Legg merke til, så vakkert, å, hvordan Ordet passer så sammen! Hvordan Den Hellige Ånd sementer Det inn i folkets hjerte, ved åpenbaring og kjærlighet til Herren Jesus. Følg nøye med.

¹¹⁵ Der, etter lydighet, “ved to eller tre vitners ord” de beste vitnene som sto på jorden. Kjærlighet . . . Peter, Jakob og Johannes; håp, tro, kjærlighet. Under håpets vitner, under troens vitner, under kjærlighetens vitne; plasserte Gud Sin Sønn, posisjonelt, i offentligheten, av alle de tre største manifestasjonene (håp, tro og kjærlighet) som verden noen gang vil kjenne.

¹¹⁶ Og, der, slik faren i gamle dager førte sønnen sin ut og kledde ham i en kappe og holdt en seremoni, og etter det var sønnens navn like godt som farens. Sønnen var arving til alle ting.

¹¹⁷ Og Gud tok Kristus på Forklarelsens Berg, foran håpets, troens og kjærlighetens vitner og overskygget Ham med en Sky. Og Bibelen sier: “Hans kledning skinte som solen. Og en Røst fra Himmelen sa: ‘Dette er Min elskede Sønn.’”

¹¹⁸ Nå, Peter ble veldig ivrig, som vanlig, han var en veldig nidkjær mann. Og jeg skulle ønske at vi alle var nidkjære; mange ganger kan du si gode ting i dine nidkjære gjerninger. Men Peter ble fylt av entusiasme da han virkelig så hva som skjedde. Gud kom til å la ham få et vitnesbyrd om bare en kort stund, etter at de dro ned. Men da han så, stående . . . Det var tre her: håp, tro og kjærlighet. Og det var tre som sto der borte på fjellet: Peter, Jakob og Johannes, *her*. Moses, Elias og Kristus, sto *der*, som en stadfestelse av disse tre her. Nå så de, der sto Moses først, deretter sto Elia, profeten.

¹¹⁹ Og noen mennesker spør oss: “Vil vi kjenne hverandre når vi kommer dit?” Når Elias og Moses hadde vært borte i mange hundre år . . . Ikke bare vil vi kjenne hverandre, vi vil kjenne dem som vi aldri har sett. Peter, Jakob og Johannes, hadde aldri sett Moses, og likevel gjenkjente de dem på et øyeblikk, da de sto under den Allmektiges Skygge. Hva vil det bli når vi står Der? Jeg vil kjenne Sankey når jeg ser ham. Jeg vil kjenne stemmen hans, selv om jeg aldri har hørt ham. Jeg vil kjenne Wesley. Jeg vil kjenne Moody, Calvin, Knox. Vi vil kjenne dem alle når vi kommer dit. Vi vil ha et annet utseende enn det vi har nå. Vi vil være i en midlertidig . . . eller—eller, i en herliggjort tilstand. Peter, Jakob og Johannes gjorde det. Så, i det forbildet, hvis de kunne gjenkjenne menn, uten å ta feil, som de aldri hadde sett eller sett et bilde av, som hadde vært borte i hundrevis av år; men, i et forbilde, kunne de, på et øyeblikk gjenkjenne dem, uten tvil; hvordan vil det da bli når vi er herliggjort og står i Hans Nærvær? Vil vi kjenne hverandre? Selvfølgelig. Vi vil kjenne alle

sammen. En liten del av det uendelige vil hvile over oss, siden Gud er uendelig.

Legg merke til, jeg må avslutte. Mens de så, og Peter . . .

¹²⁰ Som en virkelig god seminarstudent ville sagt: “Vet du, jeg tror alle kirker har rett. Hvis du er ortodoks i din tro, spiller det ingen rolle, så vi tar bare med muhammedanerne og buddhistene, og bringer alle sammen.”

¹²¹ Peter sa: “Det er godt for oss å være her, og la oss nå bygge tre tabernakler. Vi vil bygge et seminar her for Moses. Vi vil bygge et seminar for Elia. Og alle som ønsker å tilbe under loven, og så videre, la dem tilbe.” Og nå legger vi merke til det. De så, og Peter og dem, fulgte med på Moses. Moses representerte loven.

¹²² Gud ga Israels barn loven fordi de ønsket loven. Gud ville ikke at de skulle ha den. Det er menneskets valg. I 2. Mosebok 19 sa de: “Gi oss noe å gjøre, for å gjøre oss fortjent til vår frelse. Vi vil holde en lov, hvis Du vil gi oss den”, med andre ord. Men, det var aldri Guds plan.

¹²³ Det er bedre å bare slutte å planlegge, selv, og bare bruke Hans plan. Jeg synes det mye lettere, å ta Hans plan.

¹²⁴ Der sto Moses, loven. Peter sa: “Vel, noen av oss holder loven.” Nå, intet kjød blir rettferdiggjort ved loven.

¹²⁵ Så, det neste, etter at Guds lov sto der; den neste som sto der, var Elia. Det er slik de kommer, i numerisk rekkefølge. Den neste som sto der var Elia, som kom etter Moses. Og Elia representerte Guds rettferdighet, profetene. Og Elia representerte Hans rettferdighet, i den grad at Elia kalte ild ned fra himmelen og drepte de femti. Og han representerte Guds rettferdighet.

Så Peter ønsket Guds lov og Guds rettferdighet.

¹²⁶ Intet menneske kan bli frelst ved loven. Og hvis du feiler, og overtrer loven, er det bare én ting igjen, og det er døden. Det er Guds rettferdighet. Gud—Gud krever det. Hans rettferdige lov må bli . . . få rettferdighet.

¹²⁷ Så, da, mens Peter talte og ønsket å bygge tabernaklet sitt, og spurte Gud om han kunne gjøre det, så så de tilbake og så bare Jesus.

¹²⁸ Loven hadde feilet. La oss, denne morgenen, vende blikket bort fra egenrettferdighet, eller noe som vi har gjort. Jeg ber ikke om lov. Jeg kan ikke bli dømt etter loven, for jeg er lovløs. Intet menneske holdt loven. De kunne ikke holde loven.

¹²⁹ Og heller ikke kan du frelse deg selv. Heller ikke kan du helbrede deg selv. Og hvis loven, ved din egen menneskelagde vilje, ønsket du å overføre den til planen, da er det bare én ting som kreves av loven, hvis du feiler, og det er rettferdighet. Og rettferdighet er å bli fordømt og dø for evig. Den krever en total tilintetgjørelse. For den som bryter ett punkt i loven er skyldig i

hele loven. Så, du må dø, men Gud . . . idet vi ser på Guds lov, og vi ser på Guds rettferdighet.

¹³⁰ La oss vende blikket den andre veien. Se *her* borte. Der sto Jesus, som representerer Guds kjærlighet. Ikke lov, ikke rettferdighet, men i Ham ble oppfyllelsen av både lov og rettferdighet møtt. “Dette er Min elskede Sønn.” Ikke noe mer selvlaget opplegg. Lytt til din veileder. Det var grunnen til at Peter kunne si: “Du er Kristus, den levende Guds Sønn.” Lov og rettferdighet ble møtt i Kristus, og det er Guds kjærlighet til menneskeslekten. Guds kjærlighet! “Så høyt har Gud elsket verden!”

¹³¹ Barmhjertige Gud, denne morgenen, idet jeg ber for denne forsamlingen, ber vi ikke om lov, vi ber ikke om noen lov. Vi ønsker ikke å bli dømt etter egen fortjeneste. Jeg ønsker ikke Din rettferdighet, Herre. Nei, ikke at Din dom skal komme over meg; aldri, Herre. Men jeg roper om Din nåde.

¹³² Han sa: “Hør Ham.” Hvorfor skulle jeg høre Ham? Han er Den Eneste som har frelse. Maria, Josef og alle de andre hellige var store mennesker, men bare Ham. “Hør Ham.” Han er den eneste Forbederen, Han er den eneste Mellommannen mellom Gud og mennesker, det er Kristus Jesus.

¹³³ Hvorfor hører jeg Ham? Loven kunne ikke gi meg fred, Han kan. Rettferdighet kunne ikke bringe meg noe, bare fordømmelse. Han gir meg fred og forsoning. Loven kunne fordømme meg, for hvis jeg blir syk, krever loven at jeg har begge, naturlovene og Guds rettferdighet, fullbyrdes på meg, så jeg må betale straffen. Men jeg vender mine følelser og mine øyne, denne morgenen, fra både lov og rettferdighet, og ser på Guds kjærlighet som forsonte meg tilbake til Ham, gjennom nåde, og ikke gjennom lov og gjennom rettferdighet. Men, gjennom forsoning, betalte Han prisen for å bringe mennesket og Gud sammen, for å gjøre dem til ett.

¹³⁴ Der borte i Sveits, for ikke lenge siden . . . Idet jeg avslutter med denne bemerkningen. Mange av dere barn på skolen, jeg antar at dere fortsatt har den, om en gammel historie som aldri burde dø. Selv om den gradvis forsvinner i dag, i landet vårt, så vil den aldri dø ut i Sveits hvor det skjedde. Husker dere i skolen, i leseboken deres, om Arnold von Winkelried, den store helten fra Sveits? Du kan nevne navnet hans i dag, oppe i de sveitsiske alper, og ansiktene deres vil lysne, og tårene vil renne nedover ansiktene deres. For mange år siden . . .

¹³⁵ Sveitserne er et fredselskende folk. De er tyskere som, langt tilbake i de tidlige århundrer, dro ned i fjellene hvor det verken finnes malm eller noe som helst. Men de kjøpte . . . De har tyskernes intelligens. Tyskerne tror han er en overlegen rase, det er sant, men han prøver å finne opp et våpen eller en bombe som vil erobre hele verden med sin intelligens. Men sveitseren er en

fredselskende mann. Han drar ned og lager seg en . . . skaffer seg noe materiale, og lager et ur til naboen sin, og lever fredelig.

¹³⁶ Så, oppe i de høye sveitsiske fjellene, for mange år siden, da de grunnla sitt—sitt kongerike, eller jeg vil si deres regjering, de var ikke en militærnasjon. De var en fredselskende nasjon.

¹³⁷ Og en dag, da inntrengerne hadde kommet til landet deres og trampet ned alt de eide; ingenting, ingenting, uansett hva de bygde. De rullet steiner ned fjellene, og det hjalp ikke. Og de hadde trengt den sveitsiske hæren inn på et jorde ved foten av fjellet.

¹³⁸ Og det er så vakkert i Sveits, jeg har sett dem, hvordan de driver landbruk; og på lavlandet; og det neste er kveget, og så lenger opp i fjellet er sauene, og helt øverst på toppen er der de holder geitene sine.

¹³⁹ Og hvordan de har den jodlingen som disse såkalte Hollywood-jodlerne i Amerika gjør narr av, kan ikke sammenlignes med det. Hvordan de blåste i hornet sitt når det ble vanskeligheter, og hver eneste nabo løp sammen for å hjelpe når det var et behov. Og nå bruker vi det som et jazzband, rock-and-roll. Å, det er en slik . . . For en forurensing!

¹⁴⁰ Hør her, venner. Jeg vil si det samme som arrangøren min: “Hvis Gud ikke sender dom over denne utro generasjonen av mennesker, vil Han måtte reise opp Sodoma og Gomorra, og be om unnskyldning for å ha brent dem opp.” Det er riktig. Ja visst. Han er rettferdig, og det vil ikke være noen annen måte, Gud vil gjøre det. Og mens nåden holder Sine armer åpne, flykt til Den.

¹⁴¹ Og der, oppe i fjellet, hvor denne lille hæren var væpnet med det de kunne finne, av skjold og kjepper og sagblader, og hva ellers de måtte ha, og høygafler, trengt opp i et hjørne; den store, fremmede hæren som nærmet seg som en solid murvegg. Hver eneste mann var trent, med store spyd, og de marsjerte videre, tett sammen og trengte denne lille sveitsiske hæren opp mot fjellet. De var uten håp. Alt de hadde prøvd, var bare svart og mørkt, og ingenting kunne redde dem.

¹⁴² Etter en stund, midt iblant dem, kom et rop fra en, Arnold von Winkelried. Og han trådte frem, og han sa: “Brødre, i dag dør jeg for Sveits og for dets frihet.” Han sa: “Vi elsker hjemlandet vårt og det våre fedre har kjempet for, og det våre fedre hadde til hensikt at vi skulle ha. Og i dag står vår store frihet på spill. Og i dag gir jeg villig mitt liv for Sveits.” Han sa: “Der borte, bak fjellet, er mitt kjære hjem, og min kjære, kjærlige kone, og mine små barn, som venter på at jeg skal komme tilbake. Men”, sa, “jeg vil aldri se dem igjen på denne jorden.” Han sa: “I dag vil jeg dø for Sveits.” Han . . .

De sa: “Hva vil du gjøre, Arnold von Winkelried?”

143 Han sa: “Følg meg. Jeg skal bryte hærens rekker. Jeg skal bryte forsvarslinjen deres. Og så tar dere hva enn dere har, og kjemper så godt dere kan. Som krigsmenn, kjemp med det dere har, så godt dere kan.”

144 Og han slo armene ut, og han så seg om etter hvor de aller tettste spydene kom fra, mens han beveget seg fremover tomme for tomme, Og han kastet armene i været og ropte: “Ban vei for friheten!” Og han løp mot den murveggen som nærmet seg. “Ban vei for friheten!” skrek han. Og han løp dit hvor spydene sto aller tette, og slo armene rundt spydene, og samlet dem inn i brystet sitt og døde. Og de sveitsiske mennene fulgte etter ham, med det de hadde. Det skapte et slikt oppstuss, at det brøt rekkene deres. Hver eneste mann kom ut av posisjon; de ante ikke hva de skulle gjøre. Og sveitserne stormet inn og vant en seier, og Sveits har aldri hatt en krig siden. Det vil lenge bli husket i Sveits, så lenge det finnes et Sveits, vil Arnold von Winkelried bli husket.

145 Men, det er en fantastisk heltedåd, skjønner dere, ingenting kan sammenlignet med den, men det er en ubetydelig ting, bare en ubetydelig ting, i forhold til en dag da Adams sønner . . .

146 Da loven hadde sviktet, og da profetenes rettferdighet hadde sviktet, der loven var svak og ikke kunne frelse, gjennom et lammeoffer . . . Dyrets blod og dyrets ånd kunne ikke vende tilbake, det sviktet; satan visste bedre enn det. Og da Guds rettferdighet kalte ned ild og fortærte de femti, og dommene som profetene sendte over jorden, gikk mennesket stadig videre mot fortapelsen. Alt håp var ute. Gud hadde sendt loven, Gud hadde sendt profetene; og de hadde alle sviktet. Alt håp var ute for menneskeheten.

147 En dag, midt i Herlighetens rike, trådte Guds Sønn frem. Han sa: “I dag vil Jeg gå og befri Adams sønner.” Og da Han sto der ute, var alt håp . . .

148 Djevelen la sykdom på oss, han la synd på oss, og vi måtte bare ta imot det; lovens rettferdighet krevde det. Og hvis vi unnlater å ta imot loven, og ettersom vi alle er dømt ved loven, ville bare rettferdighet bli utøvd. Det fantes ingen utvei; ingenting vi kunne gjøre.

149 Men Han trådte frem. Engelen sa: “Hva vil Du gjøre?” Han dro til jorden.

150 Og Han sa: “Nå dere, hver og en av dere Adams sønner, ta det Jeg gir dere å kjempe med, og kjemp som dere kan, så godt dere kan.”

151 Og Han fant ikke et svakt punkt, gjennom teologi, eller verken ved å bygge seminarer, eller å reise kirkebygg; men Han dro dit hvor spydene var som tyngst, ned gjennom dødsskyggens dal. Og Han samlet døden og sykdommen, med Sine armer, inn i Sitt eget bryst. Og sendte Den Hellige Ånd tilbake på Pinsedagen, for å legge i våre hender, og krever av hver eneste

Adams sønn å kjempe så godt vi kan. Selv om du vil bli gjort narr av, selv om du vil bli forfulgt, selv om du vil bli kalt “holy-roller”, alt annet; kjemp så godt du kan, for seieren er sikker. Og Gud være takk, fienden er drevet på flukt, dens forsvarslinjer er brutt, og vår frelses store Kaptein leder an, i dag, ved Den Hellige Ånds dåp.

¹⁵² Å, Adams sønner og døtre, hvorfor sitter dere her til dere dør? La oss reise oss og gjøre noe. La oss ta det vi har, hvis det ikke er mer enn en dødelig leppe som fremdeles kan bevege seg. La oss gi pris til Gud. La oss takke Ham for vår frelse.

¹⁵³ Hvis du er en synder, kan du aldri kalle deg selv ut av dette jordiske steinbrullet, slik Gud har sprengt deg ut av med Evangeliet. Men, stå stille og la Gud tilhogge deg, for å plassere deg inn i Bygningen.

¹⁵⁴ Hvis du er syk, husk, Jesus beseiret både død, helvete, sykdom, grav og alt, da Han døde for deg på Golgata. La oss ta det vi har denne morgenen, og kjempe så godt vi kan.

¹⁵⁵ Mens vi bøyer våre hoder for et ord i bønn; og hvis jeg ber søsteren om å komme og spille på pianoet, en god salme. Mens vi alle . . .

¹⁵⁶ Forstandige, sindige mennesker, verdsetter dere, denne morgenen, vår Herre Jesu død? Kirkene deres vil ikke fungere, uansett hvor gode de enn måtte være. Skolene deres vil mislykkes totalt, uansett hvor gode de enn måtte være. Legen din vil mislykkes totalt, uansett hvor god han enn måtte være. Men, denne morgenen, la oss vende blikket, la oss vende blikket bort fra lovene til menighetene og denominasjonene, og legekontoret, og så gode som de alle sammen er, og la oss høre den Røsten som kommer fra Skyggen som overskygger oss denne morgenen: “Dette er Min elskede Sønn; hør Ham.”

¹⁵⁷ Kjære Himmelske Far, så ydmykt som kristne kan nærme seg, kommer vi på vegne av de fortapte og trengende. Ta disse ordene i dag, og, å, Hellige Ånd som leder Menigheten, veiled Dine barn til Gud i dag. Mange har kanskje falt fra langs veien, og kjenner ikke lenger Guds vei. De har vært i mørke og formørket, deres håp har sviktet, men måtte de igjen få se Golgata, hvor Du fanget dødens fiendes brennende piler, sykdommens fiende, sorgens fiende, hele menneskehetens fiende. Og der plasserte Du det inn til Ditt bryst, og banet veien. Og ned gjennom den mørke skyggen, denne morgenen, ser vi vårt Hjem i Herligheten.

¹⁵⁸ Som von Winkelried sa: “Bak fjellet er et hjem, de venter på at jeg skal komme, men de vil ikke se meg mer.”

¹⁵⁹ Men, Jesus, Du sa aldri: “De vil ikke se Meg mer.” Du sa: “I Min Fars hus er det mange boliger. Jeg vil gå og gjøre klar en, og komme og hente deg, og ta deg til Meg Selv.” Hvor vi verdsetter Winkelrieds tapre død; men, han var en dødelig, han kunne bare

dø og forlate alt. Men Du kom for å dø og gjenløse, og for å føre oss, ikke bort fra våre kjære, men til våre kjære; ikke bort fra våre hjem, men til vårt Hjem. Og skar en linje gjennom dødens mørke, så vi kunne se bortenfor forhenget hvor Guds velsignelser ligger.

¹⁶⁰ Og nå, i dag, Kjære Far, om det finnes noen av Dine barn som Du har sprenget ut med Evangeliet, fra livets steinbrudd, og ønsker å forme dem, og har beskåret i dem denne morgenen, og tildannet dem, kuttet bort deres uvaner, og deres onde tankegang, og deres baksnakkelser og deres frafall. Og nå ønsker Du å plassere dem igjen, og passe dem inn i Bygningen. Vil Du tale til deres hjerter akkurat nå?

¹⁶¹ Og mens vi har våre hoder bøyd, skulle det være et barn her i dag, som har kommet bort fra veien, eller kanskje aldri kommet til veien? Men du føler i dag at du gjerne vil være inkludert; at du gjerne vil være en stein som passer inn i Guds Bygning? Vil du løfte hånden din til Kristus, si: "Kristus, kutt av min verdslighet."

¹⁶² Gud velsigne deg der bak, unge mann. Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg, herre. Gud velsigne deg, min søster. Gud velsigne deg. Noen andre?

¹⁶³ Nå med deres hoder bøyd, mens vi venter på Den Hellige Ånd, og du vet om du har sviktet Gud eller ikke. Sviktet du å gå da din store Seierherre sa: "Kom, følg Meg. Ta opp ditt kors, fornekt deg selv, følg Meg. Jeg vil bryte fiendens rekker. Jeg vil bryte syndens rekker. Jeg vil bryte sykdommens rekker. Og du, følg Meg og kjemp så godt du kan, for Jeg vil lage en åpning igjennom det, og våre hjem vil bli bevart inntil Evig Liv."

¹⁶⁴ Er du en fremmed, borte fra Gud? Bare løft hendene dine, én . . . Gud velsigne deg, lille venn. Noen andre som aldri har løftet hendene sine, men har løftet opp sin hånd. Si: "Husk på meg, broder Branham, i dag. Jeg ønsker å komme til Kristus nå. Jeg . . ." Gud velsigne deg, søster.

¹⁶⁵ "Jeg ønsker å komme til Kristus nå, for å bli tilskåret av Hans maskin. Noe denne morgenen har berørt mitt hjerte. Jeg har blitt rystet, dypt på innsiden av meg. Jeg har blitt stående her bak med verdslige vaner, jordens skitt og søle har overdekket . . . har dekket meg helt til. Men Evangeliet har i dag avdekket meg, og jeg står som skyldig overfor Gud, og jeg vet det. Og jeg ønsker at Gud skal ta meg som en stein, i dag, og hugge meg ut, og gi meg en bekjennelse til Herren Jesus og Den Hellige Ånd, og plassere meg inn i Hans Rike. Jeg ønsker å bli avdekket i dag. Når jeg blir avdekket, ønsker jeg å bli beskåret og satt inn i Hans Rike." Vil dere løfte hendene deres til Ham, før vi ber for—for synderen? Javel.

¹⁶⁶ Det er en fire-fem hender som har vært oppe. Jeg skal be for dere. Nå har vi kanskje ikke muligheten til å ha et alterkall,

kanskje bare om dere venter et øyeblikk. Jeg skal . . . Etter å ha bedt for de syke, ønsker jeg at dere kommer opp hit også. Men jeg skal be for dere nå, om at Gud bare vil gi dere noe spesielt i denne stund.

¹⁶⁷ Vår Himmelske Far, det er skrevet i Ditt Hellige Ord, ifølge skriftene til Din skribent, den hellige Matteus, det 5. kapittel, det 24. vers: “Den som hører Mine Ord, og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv; skal ikke komme for dommen, men har gått over fra døden til Livet.”

¹⁶⁸ Hør Din tjeners ydmyke og svake bønn for hver og en av disse som har løftet sine hender. Du sa: “Ingen kan komme uten at Min Far drar ham.” Og Du har dratt, denne morgenen, og de har hørt, og de har løftet sine hender. “Troen kommer av hørelsen, og hørelsen av Ordet.” Og jeg takker Deg for dem i dag. Og jeg ber om at Du må helliggjøre enhver troende. Og fyll med Den Hellige Ånd de som har de hungrende hjerter, som har tømt ut verden, denne morgen, og som ønsker å bli beskåret til en tilpasset stein som passer inn i Mesterens Bygning. Vi ber om det i Kristi Navn. Amen.

¹⁶⁹ Føler du deg ikke bare annerledes? Tar ikke Den Hellige Ånd bare Guds Ord som en skurebørste og bare skurer ut verdens ting? Da føler du deg ny. La oss synge denne herlige, gamle salmen, bare én gang til, til Guds ære, nå. “Det er en Kilde som er fylt med Blod, fra Immanuels årer.” Alle sammen nå. Javel.

Det er en Kilde fylt med Blod,
Som flyter fra Immanuels årer,
Og syndere som kaster seg ut i dens flod,
Mister . . . sine skyldige flekker.
Mister alle sine skyldige flekker,
Mister alle sine skyldige flekker;
Og syndere som kaster seg ut i dens flod,
Mister alle sine skyldige flekker.

¹⁷⁰ Jeg vil spørre dere om noe akkurat nå. Hvor mange føler at alle syndene dine er under Blodet? Vil du bare rekke opp hånden. “Jeg tror nå at Gud tilgir meg, og jeg—jeg er Hans barn.” Å, du!

Nå, den døende tyven, han frydet seg over å se
Den Kilden på sin tid.

Han var døende. Han frydet seg over å se Kilden på sin tid.

Der kan jeg, skjønt uren som han,
Vaske alle mine synder bort.

¹⁷¹ Mens vi synger dette verset, og så når vi kommer til koret, ønsker jeg at dere håndhilser på noen som sitter i nærheten av dere. Si: “Gud velsigne deg, kristne broder, søster”, hvem det enn er. Nå, la oss synge til Herren nå. Først, la oss—la oss løfte våre hender, om vi kan, og synge, “Den døende tyven”, nå, på koret, så håndhilse.

Den døende tyven frydet seg over å se,
 Far, vi tilber Deg nå.

. . . Kilden på sin tid;
 Og der kan jeg, skjønt uren som han,
 Vaske alle mine synder bort.
 Vaske alle mine synder bort,
 Vaske alle mine synder bort;

Ta nå hverandre i hånden.

Og der . . .
 Vaske alle mine synder bort.

¹⁷² Hvor glade vi er i dag, som kristne troende, som medborgere i Riket, for at Gud har vasket alle våre synder bort og gjort oss til nye skapninger i Kristus Jesus! Nå, er dere glade i Herren? Fantastisk!

¹⁷³ Husk nå, venner, møtene vil være her igjen denne kvelden. Gud velsigne dere.

¹⁷⁴ Jeg brukte litt lenger tid denne morgenen enn jeg hadde planlagt. Jeg har en avtale rett etter møtet. Og jeg skal møte noen av dere kjære venner. Jeg lurar på om det kunne være mulig at vi kunne utsette det til i kveld, når jeg kommer tilbake til møtene i kveld. For, jeg bare . . . Jeg trodde jeg skulle være ferdig til elleve, og nå har vi en . . . Hvor mange er det som skal bli bedt for? La oss se hendene deres gå opp, overalt. Vi har en stor forsamling å be for.

¹⁷⁵ Og jeg fortalte dere hvordan den lutherske mannen, der oppe, skrev et slikt brev til meg og fordømte meg, og sa: “En mann som prekte for folket”, slik jeg gjorde, “og som ville si at djevelen ikke kunne helbrede”, og så videre. Og jeg svarte ham bare så mildt som jeg kunne.

¹⁷⁶ Han skrev et brev tilbake og sa: “Jeg vil gjerne møte deg på Forretningsmennenes Stevne.”

¹⁷⁷ Og jeg—og jeg spurte broder Moore om han ville gi ham en plass. Han sa: “Ja.”

¹⁷⁸ Og de tok meg med ut til det lutherske seminaret, og stellet i stand en middag der, hvor alle studentene og lærerne er. Og dette var dekanen; han satt ved siden av meg. Og vi spiste middag sammen. Og de var tyskere. Og de hadde dekket opp til en—en—en flott middag. Og damene serverte oss, og så videre. Etter at middagen var over, reiste denne lutherske dekanen fra den lutherske høyskolen seg opp og sa: “Broder Branham, jeg tok deg med ut hit for én hensikt.” Han sa: “Det vil si, vi ønsker å finne Gud i dåpen i Den Hellige Ånd.” Jeg så på ham; så på broder Moore. Og broder Moore så på meg. Han sa: “Jeg kritiserte deg, og jeg beklager.” Sa: “Broder Branham, du har rett, og jeg ber deg om å tilgi meg. Og nå ønsker vi dåpen i Den Hellige Ånd.” Sa: “Vi

har sett mye velting av stoler og ødeleggelse av ting, men”, sa, “vi ønsker den ekte Hellige Ånd.”

179 Jeg sa: “Tror du?” Han sa . . . Jeg sa: “Hva med den lutherske skolen . . . Hva med den lutherske denominasjonen?”

180 Sa: “Vi bryr oss ikke om den lutherske denominasjonen. Vi vil ha Kristus.”

181 Og Bob Schuler og dem, redaktøren av Christian Herald, og dem, hadde nettopp mottatt Den Hellige Ånd, en nær venn av Billy og alle dem. De brødrene hungret etter Den Hellige Ånd. Og så sa jeg . . .

Han sa: “Er Det for lutheranere?”

Jeg sa: “Det er for: ‘Hvem som helst som vil, la ham komme.’”

Han sa: “Hvordan kan vi ta imot Den?”

Jeg sa: “Er dere virkelig oppriktige?”

182 Han sa: “Ja, broder Branham, fra dypet av vårt hjerte.”

Jeg sa: “Hva med dere studenter?”

183 Hver hånd gikk opp, og tårene rant nedover kinnene deres. “Vi vil ha Jesus.”

184 Jeg sa: “Flytt bort tallerkenene deres. Ta benkene deres, skyv dem mot veggen.” Hver mann gjorde det, hele veien rundt. Jeg sa: “Knel ned nå og snu ansiktet ditt mot veggen, og begynn å be Gud om Den Hellige Ånd.” Og jeg fikk broder Moore til å reise seg og be. Jeg gikk og la hendene på hver enkelt, og alle syttito studentene og dekanen mottok dåpen i Den Hellige Ånd. Og de ryster det området der oppe, med Guds mirakler og gjerninger. De har helbredelsesmøter og slikt, det lutherske seminaret.

185 Å, jeg kunne synges av mitt fulle hjerte! Hvorfor? Når du hungret og tørster!

186 Denne stakkars, lille kvinnen som ligger her, døende av kreft, hun hungret og tørster så visst denne morgenen, etter at Gud skal helbrede henne. Og det er mange av dere som sitter der med hjerteproblemer. Javisst. Du kommer til å dø ganske snart, om ikke Gud helbreder deg. Det er mange som har andre plager, som er veldig alvorlig. Men, venn, ikke se til rettferdigheten; du kan tilfredsstillte rettferdigheten. Ikke se til loven, for loven kan ikke holdes. Men, se kun på Jesus, for Han er den Ene som gjenløste deg. Og, ved tro på Hans Navn, kan du bli frisk denne morgenen.

187 Og hvis Gud ville sende ut sytti lutherske—lutherske forkynnere, for å forkynne Evangeliet, med dåpen i . . . ved håndspåleggelse. Jesus sa, da Han ga oss vår krigføring . . . Som von Winkelried, som sa: “Kjemp med det vi har.” Her er hva Han sa: “Disse tegn skal følge dem som tror. I Mitt Navn skal de kaste ut onde ånder, eller demoner. De skal tale med nye tunger. Og hvis en slange skulle bite dem, ville det ikke skade dem. De skal legge hendene på de syke, og de skal bli friske.”

188 Og se på det store gjennombruddet, rundt om i verden nå, Evangeliet går fremover. Og Adams sønner, som har tatt imot vår Herre Jesu Kristi nåde, kjemper seg gjennom kampen, og baner en vei gjennom fienden nå. Og vi inntar så mye vi kan.

189 Og mens dere friske mennesker, denne morgenen, som er takknemlige for god helse, husk på disse mens vi ber for dem.

190 Og jeg vil be de syke stille seg opp på *denne* siden, her borte til høyre for meg. Og hvis de eldste vil komme og hjelpe dem, om dere vil. Og jeg ber forkynnerne av Evangeliet, om de vil stå her like ved, nærme og be.

191 Så ikke gå hvis du kan unngå det. Vi ønsker å innby til enda et alterkall, om et øyeblikk, så snart vi bare kan. Møtet vil ikke være over i og med denne helbredelsestjenesten.

192 Still dere nå opp på *denne* siden. Og vi skal be broder Neville, vår kjære, elskede broder, om han vil gjøre slik vi vanligvis går frem. Hvis de kan . . . Gud velsigne deg, søster. Hva var det? [Tomt område på lydbåndet—Red.]

Bare tro, bare tro,
Allting er mulig, bare tro;
Bare tro . . .

193 Se hvilken vei? Til Jesus. Legene har kommet til kort. Alt annet har sviktet. Men: "Dette er Min elskede Sønn, hør Ham." Hva sa Han? Han sa: "Hør Ham." Hva sa Han? Hva sa Han?

Bare tro,
Hvorfor? "Allting er mulig."
Frykt ikke, lille flokk, fra korset til Tronen,
Han gikk inn . . . til livet, Han gikk helt alene;
(. . . ? . . .)
Han . . . makt på jorden, all makt i det Høye,
Er gitt til Ham for Hans kjærlighets hjord.

194 All makt, over sykdom, alt, er gitt til Ham.

Bare . . .
Hør Ham. Bare tro!
. . . bare tro,
Allting . . .

195 Når loven kommer til kort, når legen kommer til kort, når alle ting svikter, hva sa Han? Bare tro. [Tomt område på lydbåndet—Red.]

196 Noen hundre, antar jeg. Noen av dem kommer i rullestoler. Én her på en bære, helt på dødens rand.

197 Dine kjære leger, som menn som skjærer kroppen fra hverandre, anatomien, og ser og undersøker alt de kan ut fra sin kunnskap, de prøver å redde liv, men mange ganger kommer de til kort.

¹⁹⁸ Vi er så glade for at denne klare Skyen av herlighet som hang over Ham, sa: “Men dette er Min elskede Sønn.” Da loven hadde kommet til kort, og rettferdigheten ikke hadde blitt oppfylt, sa Gud: “Hør Ham.” Og hva sa Han? “Alle ting er mulig, hvis du bare kan tro.”

Hjelp Du vår vantro.

¹⁹⁹ Og som forkynnere av Evangeliet, går vi nå for å salve de syke, og for å legge hendene på dem, idet innviede mennesker i dette tabernaklet forener seg i bønn. Gud, velsign vår innsats og helbred de syke, vi ber i Jesu Navn.

²⁰⁰ Med våre hoder bøyd nå i bønn, og mens forsamlingen synger lavt *Bare tro*. Broder Neville vil salve. Jeg vil legge hendene på de syke.

²⁰¹ Kjære Himmelske Far, nylig kommet fra plattformen, hvor jeg står mellom død og liv, mellom synderen og Dommen, og peker ut veien til redning for dem, jeg kaster det bak dem nå og legger hendene på denne syke kvinnen. Og mens de kjære står og tar vare på henne, kan ingenting annet hjelpe nå enn Du. Jeg legger hendene på henne, slik Du befalte . . .

56-0923 Åndelig adopsjon
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org